

haanden er indskrænket til 12 Aar, og saa længe er han endnu forpligtet til at tjene Kongen, saa at han først efter den Tids Forløb er i Stand til at capitulere og indgaae Contract. Allerede under forrige Rigsdagssession blev dette Spørgsmaal bragt paa Bane; den daværende Marineminister yttrede sin fuldkomne Beredvillighed til at lade en Forandring heri indtræde, saasnart Freden var sluttet, da man maatte frygte for, at i det Dieblif, Vaandet løsnedes under Krigen, vilde en stor Deel af Mandskabet forlade Søetaten; netop i det Dieblif, da man havde den største Trang til det, eftersom der i saamange andre Reininger var Trang til Søefolk, hvorved der var stor Sandsynlighed for, at de kunde erholde en større Indtægt i andre Stillinger end i Marinens Tjeneste. Den Ansuielse, som den daværende Marineminister udtalte i Aaret 1850, deler jeg fuldkommen; jeg har for Udvalget udtalt, at jeg er fuldkommen beredvillig til at lade den nu omtalte Forandring indtræde. Afvov constitutionelle Forsatning udgaaer naturligtvis en større Selvstændigheds-Følelse til de forskjelligte Classer af Samfundet, og det maa betragtes som et Gode, at en saadan Følelse udvikler sig; i tidligere Tider derimod gjorde en forskjellig Ansuielse sig gjældende, og efter de da fulgte Principer tog man sig af Mandskabet, ligesaa de fødtes, indtil de døde, en Foranstaltning, som under de daværende Forhold var tilfredsstillende, men for Dieblifket lader dette sig ikke tænke; Selvstændighedsfølelsen maa og bør være tilstede; dette tvungne Forhold kan ikke længere bestaae, det maa afløses af en Capitulation paa færre Aar — jeg troer, at der ifjor blev anført 3 Aar — om

end en saadan Forandring skulde paabyde Statskassen større Udgifter (Tscherning: Hør!). Denne sidste Mulighed troer jeg at burde fremhæve for Thinget. Smidlertid, naar Vaandet bliver løst, som jeg jo haaber vil ske om ikke altfor lang Tid — og det kommer til at staae Mandskabet frit for at forlade Kongens Tjeneste, kunne naturligtvis ikke Alle forlade den paa eengang, idet det selvfølgelig maa være Administrationens første Pligt at vaage over, at Kongens Tjeneste ikke afbrydes, men at Overgangen skeer succesfult. Jeg gjentager det, det vil da staae de Foll frit for, som, naar de tage Hensyn til alle de Fordele, de kunne vente sig ved at forblive i Kongens Tjeneste, desuagtet troe bedre at kunne finde deres Utkomme i en anden Stilling, at forlade Søetatens Tjeneste; men jeg antager, ja, jeg gjør sikker Regning paa, at der ikke vil være Faa, som ville troe, at Kongens Tjeneste dog byder dem et bedre og idetmindste et sikkrere Erhverv, som ville sætte Priis paa et Hjem, og som ville sætte Priis paa hele Livet mellem deres Kammerater i Ryboder, saaledes som dette gennem Aarhundreder har udviklet sig. Mit Haab staaer, som sagt, til, at Mange ville blive; men, skulde det Modsatte vise sig, skulde Kongens Tjeneste blive forladt, ja da vil det være nødvendigt at forbedre Mandskabets Kaar. Jeg mener saaledes, at det vil være Thinget indlysende, at det for Dieblifket er tvivlsomt, om Trangen er tilstede; det er Trangen, jeg bestrider, medens jeg paa den anden Side ikke kan Andet end med stor Tilfredsstillelse see, at de Folks Stilling blive forbedret, i hvis Spidse jeg har den Ære at staae.